

Перунов хроничар
**РОГ СЛОВЕНСКИХ
БОГОВА**

Други део

Милош Петковић

PORTALIBRIS

Милош Петковић
ПЕРУНОВ ХРОНИЧАР
РОГ СЛОВЕНСКИХ БОГОВА

Copyright © PortaLibris, 2013.

Сва права задржана укључујући право на репродукцију
у било ком облику у целости или делимично.

У знак сећања на моју баку Даницу Пејковић

Пролог

Беше тихо као у гробу. Тама као да је прогутала све изворе ноћних звукова, једино се упорни месец повремено помаљао иза оловних облака. Када би својим сребрним прстима успео да досегне земљу, указао би му се јединствен приказ од којег сваком смртнику застане дах.

Жена снежнобеле пути и усана црвених као што су латице јерихонских ружа корачала је кроз маглу која јој је сезала до колена. Неми посматрач стекао би утисак да лебди над хладном земљом и црном косом милује њен маглени покров. Беше огрнута плаштом црним попут пустињских оникса који красе бедра харемских робиња. На њеном рамену беше јој се шћућурио чудан пратилац. Жутим очима осматрао је около док је његова господарица гледала пред своје ноге, као да се плаши да ће изненада стићи пред руб бескрајног амбиса. Али... њен циљ беше окно давно напуштеног рудника што лежи између Лаба и Ситнице, рудника који је некад настањивало неколико гмурских кланова чији владар и даље столује на северу, у величанственој Фуруни.

Када је, неколико тренутака касније, стигла до заборављене капије, подигла је десну руку не би ли се птица винула у висине. Грактај црног гаврана разбио је тишину мртве увале, а клепет крила одвео злослутника у наизглед бескрајну таму ноћи.

Камена врата посута древним патуљ-рунама деловала су као непремостива препрека за тако крхку жену. Помиловала је хладну површину својим бледим прстима и ноктима

загребала прашину што беше наталожена у плитким пукоти-нама. Тада је почела да изговара клете речи које не смеју бити записане, тихо попут шапата тек пробуђеног лахора. Руне засјаше скерлетом, а тло под њеним ногама поче да подрхтава. Када бајалица би завршена, камена врата се сама од себе померише у страну уз шкрипу и облак прашине. Мемљиви, устајали ваздух нахрупио је напоље. Неколико тренутака жена је стајала непомично попут статуе, као да размишља да ли да уђе или да се врати. Попут отрова резак, злокобан смех одјекну удолином, те жена крену напред и сједини се с тамом давно напуштеног рудника.

* * *

У мемљивим тунелима није било никаквих извора светлости, али тама није сметала њеним очима. Лаганим корацима силазила је све дубље под земљу. Иако тло беше прекривено растреситим шљунком, под њеним стопалима нису настајали ама баш никакви звуци. Знала је куда иде, зашто иде и шта тражи.

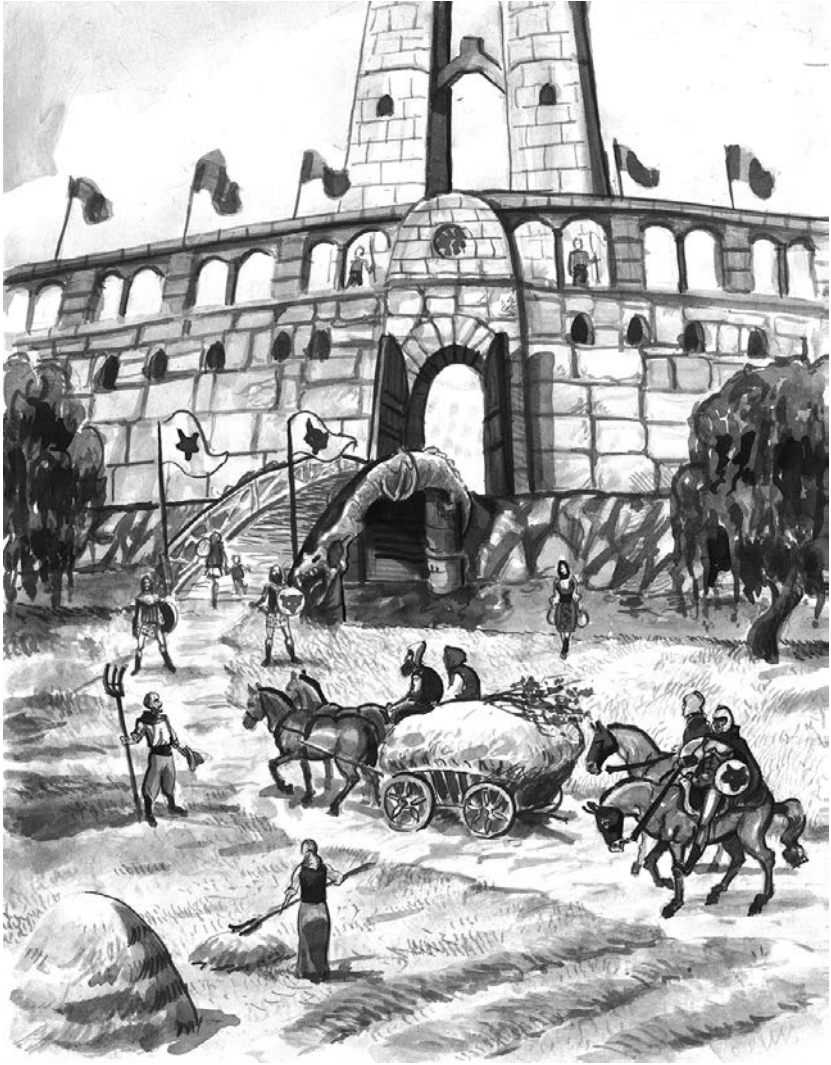
Благи осмех заиграо је на њеном бледом лицу откривши још беле зубе када је стигла до коначног одредишта. Зауствовала се на довратку простране дворане и загледала у многобројне хумке. Беху разбацане наоколо, без неког реда, хрпе земље, камења и костију. Ту ваздух беше опор, тежак, готово отрован, али њеним ноздрвама је пријао као да је мирис пчелињег меда. Зашла је међу могиле и запутила се ка средишту уснуле дворане. Погледом је тражила највећу хумку, и када ју је убрзо нашла, надвила се над њу као злокобна сенка. Симбол уклесан у камену који је спазила беше потврда да је стигла на право место. Узела је неколико груменова хладне земље, омирисала их и потом бацила натраг на хумку. Затим

је из скута извадила блештави, закривљени бодеж какав носе плаћеници и сечиво ставила на бледу подлактицу. Начинила је кратак рез и крв потече напоље. Крупне капи капале су на суву земљу која ју је упијала. „Жедна си. Добро је”, прошаптала је жена себи у браду, не правећи притом гримасе због посекотине на руци.

Неколико тренутака касније земља под њеним ногама поче да подрхтава. Прво је на површину избила шака с дугим, повијеним канцама, а затим и рука, сва избраздана жилама и грозним опекотинама. Убрзо и друга рука изби на површину, да би се на крају цела креатура издигла из хумке, разбацујући околу крвљу натопљену земљу. Два жута ока, без трагова зеница, сусреташе се с господиним. Немртви је тешко дисао, готово хроптао као уморна звер, али је ипак смогао снаге да се благо наклони жени која га је подигла. Тамо где би требало да буде нос беху две широке дупље, а чељуст пуна оштрих зуба око којих је палацао гримизни језик. Дубока бразда ожиљка прелазила је дуж целе главе, што је њој потврђивало да је пронашла Клетника.

„Добро дошао натраг, Клетниче. Пробуди своју браћу сада, предуго лутасте међу сенима између два света”, рекла му је језивим шапатам. Он се окренуо ка могилама и урликнуо из све снаге. Многи би пали пред таквим вриском, али за њу то беше вилинска песма.

Из хумки почеше да се уздижу креатуре и ускоро се у дворани могло чути само њихово хроптање. Клетник је посматрао своју сабраћу неживим очима, а затим им на језику тмине рекао: „Поклоните се... нашој господарици.” Глас му беше језив и дубок као бездан. Креатуре се поклонише, а Клетник се окренуо ка госпи, тражећи у њеним очима трагове задовољства. Ипак, Моранине очи сјале су осветничким сјајем.

Поглавље прво

ЈОШ ЈЕДАН ПОЗИВ

Тајна није тајна ако је не знају барем две особе. А опет, најтеже је тајну чувати од самога себе. И тако, године пролазе, време неумитно тече, а тајне бивају подељене, верно чуване или, пак, однесене у гроб.

Мени је једна обележила живот. Не могу рећи да га је и променила јер живим врло нормалним животом, имам породицу, добар посао. Али... Имам и тајну коју морам поделити с неким да би се духови који олујно бесне у мени барем мало примирили. Неко би то можда урадио другачије, али књига је мој најбољи начин комуникације. Ако ништа друго, дуготрајна је у овим прљавим, дифузним временима када је све кратког даха.

Прошло је тринаест година од смрти господина Академика, чије име ни сада нећу открити. Нека то буде тајна коју ћу однети у гроб. Његова величанствена прича и даље живи преко мене и књиге, али одговори на многа питања и даље су тамо негде, у бескрајној магли коју неки зову животом. Не бих да дужим и филозофирам, прећи ћу одмах на ствар. Опет је све почело једним крајње неочекиваним, ненајављеним позивом, и то у тренутку када сам већ почео да губим наду. Не кажу без разлога да она последња умире.

Ја сам последњи Перунов хроничар. Да, признајем. Знам све о заборављеној легенди древне Соробије, о подвигу младог дивљанског ратника чије име беше Звездан. Древне словенске реликвије које сам пронашао у Ђавољој вароши леже на сигурном, као сведоци да је Академик говорио истину. Али... Увек има неко али, зар не? Сваки пут када помислим на крхотине легендарног Звездановог мача, сигуран сам да је Морана покушала да се освети за смрт свог копилета. Ако јесте тако, онда прича није готова, а Академик ми не може помоћи јер лежи мртав изнад манастира Светог Димитрија у Дивљанама. Покушавао сам на разне начине да разрешим дилеме које су кроз све ове године прерасле у ноћне море, трагао за Академиковим сарадницима Корнелијем и Анжелином, копао по библиотекама не бих ли нашао било какав траг... Ништа. Све је било узалуд. Све до тог судбоносног дана када је зазвонио телефон.

Ђерка ми беше у школи, жена на послу, а ја на одмору. Читао сам новине у дневној соби, тражећи нешто за шта би се могло рећи да представља новост. Таман када сам стигао до укрштених речи и машио се за оловку, до ушију ми је допрло зврндање телефона који је стајао на ципеларнику.

Јавио сам се и чуо с друге стране непознат мушки глас. Имао је призивак нечег мистичног. Можда због акцента за који сам помислио да је бугарски или можда македонски. Касније ћу увидети да сам се преварио.

„Опростите, да ли сам добио стан... од господин *џисац*?”

„Да, ја сам”, одговорих кратко, „Извол’те.”

После кратке паузе, глас је наставио: „Имате моје поштовање. Зовем вас у вези, па... овај, одакле да почнем?”

Опет ови секташи, помислио сам. Ако сад почне да ми прича о смаку свету, почастићу га с неколико пробраних *нишилијских* псовки које сам покупио од пензионера на стадиону.

„Од почетка”, процедих.

„Ах, да. У праву сте. Познавали сте један мој добар пријатељ, ако се не варам. Хтедох да вас пропитам нешто у вези с њим.”

Ау, ово је још горе. Неки дедин ортак из војске, пуковник у пензији, главу дајем. Сад ће да ме дави како су они некад лепо живели, јурили женске, посећивали најбоље кафане и паметно трошили паре. Ти су гори од четири јахача апокалипсе и комуналне полиције заједно.

„Да, реците. Ко би то могао да буде?”, питао сам и сео на столицу поред ципеларника. Погледао сам на сат. Било је тачно подне.

„Ја га познајем по правом имену, господине, али ви... Верујем да га ви знате као Академика. Само као Академика.”

Умало се нисам стропоштао са столице. Скочио сам као опарен и одјурио у дневну собу. Брзо сам укључио диктафон на мобилном, а интерфон на фиксном и сео. Стари штос из детективских филмова. Покушао сам да се приберем, а глас с друге стране се поново огласио: „Да ли сте ту?”

„Да, јесам. Јесам, ту сам. Познавао сам господина Академика. У ствари, верујем да сам један од последњих људи који су га видели живог. Знате, он је умро пре тринаест година...”

„Знам. Нажалост, године су учиниле своје. Оставио ми је нешто, тако ми је бар рекао, један дан пре него што је преминуо.”

„А шта то?”, упитих помало нељубазно те се угризох за усну.

„Како да кажем... Оставио ми је *вас*.”

Како мене?! Нисам најбоље разумео тог чудног човека, те сам му то и рекао.

„Поуздано знам да вам је Академик испричао једну причу. Је ли тако?”

„Коју причу?”, направих се блесав. Можда је у питању била завера људи који би реликвије желели за себе. Морао сам да будем опрезан.

„Причу коју је само он знао, ето коју. Мене је, видите, замолио, да вам испричам њен наставак.”

„Како да вам верујем?”, питао сам као из топа, не желећи уопште да околишам.

„Можете да ми верујете, јер и сам припадам реду *Перунових хроничара*, баш као и ви.” То је била лаж, Академик је био последњи, сада сам то ја. Хтедох то да му кажем, али он беше бржи. „Овде, где ја живим, такође од давнина постоји исти ред као ту код вас, у Србији. Морате да дођете код мене како бих испунио обећано. Ни сам нисам више тако млад да бих долазио у Ниш. Пут би ме можда убио.”

„А где то код вас?”, питао сам и не слутећи шта ћу чути.

„У Новгород, драги мој. Новгород, Русија.”

* * *

У даљем разговору дошао сам до закључка да у питању није никаква двострука игра, човек ми је рекао лозинку мојег, тј. нашег реда и уредно се представио. Дадох број жиро рачуна да би ми Академиков пријатељ уплатио новац за авионску карту до Санкт Петербурга и договорисмо се да за Београд кренем већ прекосутра.

Сада смо и разговор и ја били готови. Лежао сам на тропеду и пиљио у плафон, размишљајући о изненадном позиву и ономе што ће се због њега десити.

Путоваћу за Русију, бог ме видео. У Велики Новгород. Нисам експерт за географију, али знам да постоји још један такав град, Нижњи, ако се не варам. На интернету сам нашао да је моја будућа дестинација некада представљала центар Русије, да је пуна историјских знаменитости, баш као и мој Ниш, да лежи на обалама реке Волхов и да има величанствену тврђаву. Морам да признам да сам био веома узбуђен. Осећао сам се као лик из неког од романа Жила Верна.

Међутим, био сам и забринут. Требало је све то саопштити жени, а не открити превише. Зашто да сама себи поставља питања на које јој не могу дати прецизне одговоре? Знала је она неке делове моје тајне, али је због књиге убедила саму себе да је у питању само моја бујна машта, ништа више.

Чекај. То је то. Ето га, дошло је само од себе. Рећу ћу јој да морам у Русију код извесног професора етнологије да бих покупио неке информације за свој нови роман, који већ дуго чека да буде написан. Можда успут, наводно, потражим и издавача за руско тржиште. То јесу лажи, али милосрдне, тешио сам себе. Не желим да свој терет пребацујем на своје ближње. Мој брат Владимир зна тек нешто више од моје супруге, али и њега ћу поштедети овога пута. Између осталог, ни сам не знам шта ме све чека. Ипак, Академик ми је све време био у мислима, иако то можда нисам желео...

* * *

Лепо је то када ти се укаже прилика да негде одеш, а још је лепше када имаш због кога да се вратиш. Зато сам увек говорио да сам богат човек.

Опроштај беше тежи него сам пут до Београда, чекање на аеродрому и укрцавање у авион. Изљубио сам моје цурице и кренуо. Аутобусом до Београда, таксијем до аеродрома,

пешака до терминала и ето ме на седишту. Био сам нестрпљив и уморан од оних питања које људи сами себи постављају у таквим или сличним ситуацијама. Када је, напoкoн, авион полетео, заборавио сам на све и само једно питање ми се, попут досадне муве, врзмало по мислима: „Ко ли је мој нови *īoсīoдин Академик?*”

